

uit 't hart

sn bijlage

ik
speel
mee!
www.spelenopstraat-site.nl

Neem de ruimte

spelen op straat

Doorbreek die sleur en speel!

Everdien Breken, kunstenares met een missie, brengt speelsheid terug in straatbeeld

DOOR MARCIA OTTEVANGER BEELD ILVY NJIOKIKTIJEN, ARIE LANGERAK, JAAP VAN DER MEIJ

Spelen is niet alleen voor kinderen! Iedereen zou weer eens moeten spelen! Kunstenares Everdien Breken zou deze boodschap wel uit kunnen schreeuwen. Ze mist onverwachte leuke grapjes in het straatbeeld en wil daarom mensen verrassen met kleine uitingen van speelsheid. Wie de afgelopen weken in Utrecht vervaagde krijtcirkels of zelfs een heel hinkelpad is tegenkomen, weet nu: spelen mag! Op meerdere locaties in de binnenstad zette Breken haar spelletjes al uit, bedoeld voor iedereen die zin heeft in een sprongetje terug naar zijn jeugd. Met het project studeert ze af aan de Hogeschool voor de Kunsten, maar wil ze de Utrechter vooral laten zien dat je af en toe best iets gekks mag doen. Spelen op straat voor beginners.

Op het **Janskerkhof** stappen studenten en in het pak gehe- sen mensen met laptopassen in en uit de stadsbussen. Het is een komen en gaan van gehaaste volwassenen op weg naar een volgende afspraak. Vlak voor hun neus voltrekt zich iets gekks, iets wat niet hoort in de vaste waarden van 'hun' bushalte in Utrecht. Op de grond zet een kunstenares omringd door bakjes krijt een hinkelpad uit. Blauw, roze, paars, groen, strakke vakken met aan het einde een mooie halve cirkel om het hele pad nog een keer in omgekeerde volgorde te kunnen hinkelen. Ontwijken kan niet meer en dat hoeft ook niet, want kunststudente Everdien Breken (49) tekent het spel speciaal voor alle haastige passanten uit. Het is haar cadeautje aan de gehaaste mens, een manier om de speelsheid in jezelf voor heel even weer terug te vinden. De cultuurhistoricus Johan Huizinga wees ons er al op in de jaren dertig van de vorige eeuw. In zijn boek 'Homo Ludens' noemt hij spelelementen een essentieel onderdeel van onze cultuur. Een spel is volgens hem geen kinderlijk tijdverdrijf maar een noodzaak. Anno 2010 is die opvatting vaak mijlen- ver weg van de dagelijkse gang van zaken.

Die ontwikkeling merkte Breken steeds vaker op in haar dagelijkse leven. „Ik herinner me een museumbezoek van een paar jaar geleden met mijn dochter. Ze genoot van een mooi gekleurd kunstwerk en maakte daarbij blijkbaar teveel geluid. Een bezoeker beet ons toe dat het 'hier een museum is hoor'. Alsof je alleen met een serieus gezicht van kunst mag genieten!”, zegt Breken verontwaardigd. Het was een van de 'triggers' om spelen tot het centrale thema van haar afstudeerproject aan de Hogeschool voor de Kunsten (HKU) te maken.

Van cirkels en forensen

De zon schijnt over een van die stukjes Utrecht waar mensen altijd haast hebben. Een snelweg van forensen die pendelen tussen station en kantoor. De strook stoeptegels op het **Jaarbeursplein** stuurt de voetganger zo direct mogelijk naar zijn doel. Heel handig en doeltreffend, maar voor Everdien Breken is dit plein het summum van een geregiseerde omgeving. Een omgeving waar niets meer aan toeval of speelsheid wordt overgelaten. Een goede plek voor een van haar krijtacties dus.

Speel mee!

Zaterdag 12 juni om 14.00 uur bij de Martinusbrug (tussen de Catharijnesingel en de binnenstad)
24 augustus om 16.00 uur in de Krugerstraat in Utrecht

Rest van het land

19 juni om 14.00 uur op het Damrak in Amsterdam
29 juni om 14.00 uur op de Beurstraverse in Rotterdam

Krijt meenemen mag, spelen moet!
www.spelenopstraat-site.nl

Op de tekentafel thuis in Zaltbommel heeft Breken haar plannetje helemaal uitgetekend. „Het is een moeilijke locatie met heel veel informatie. De route loopt van de roltrap schuin over het Jaarbeursplein richting het zebrapad helemaal aan de andere kant. Daar midden overheen ligt een lijn tegels voor blinden- en slechthoorders. Dat wordt de basis”, vertelt ze. Op de tekening is een wirwar van cirkels te zien, die het geregisseerde plein moeten gaan bedekken, een superhinkelpad voor volwassenen.

Bij elke nieuwe actie is Breken helemaal enthousiast en vol goede moed. „Ik heb altijd geluk. Dit gaat goed komen”, lacht ze ook deze keer. Met zelfgebakken ‘volwassenenkrijt’ – stukken krijt van een 30 centimeter lang en zo dik als een arm – gaat ze samen met andere kunststudenten de stoeptegels van het Jaarbeursplein te lijf. Cirkel voor cirkel, grote en kleine rondjes, wordt het plein gevuld. Onder het toezien van wat agenten en vuilnismannen verschijnt er beetje bij beetje een patroon.

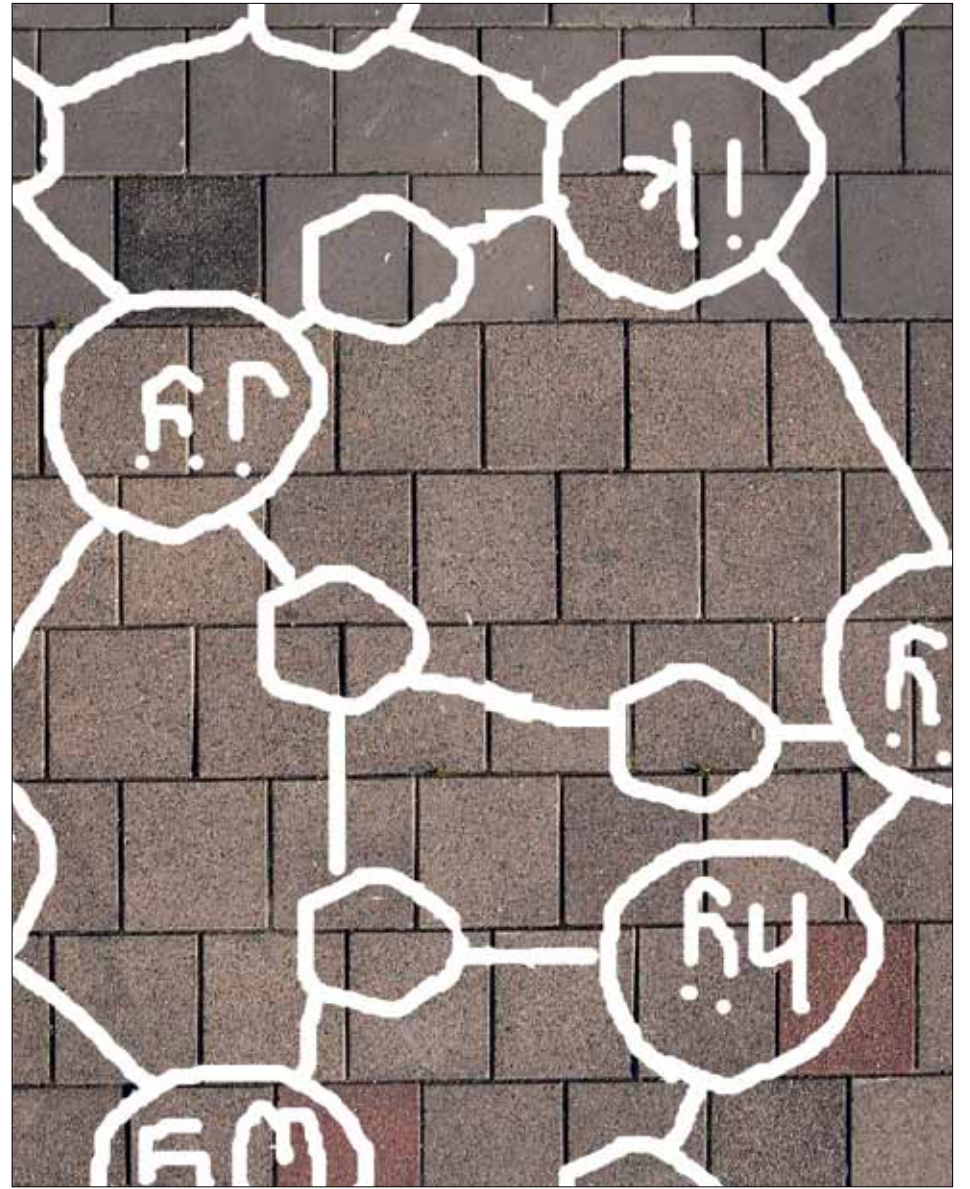
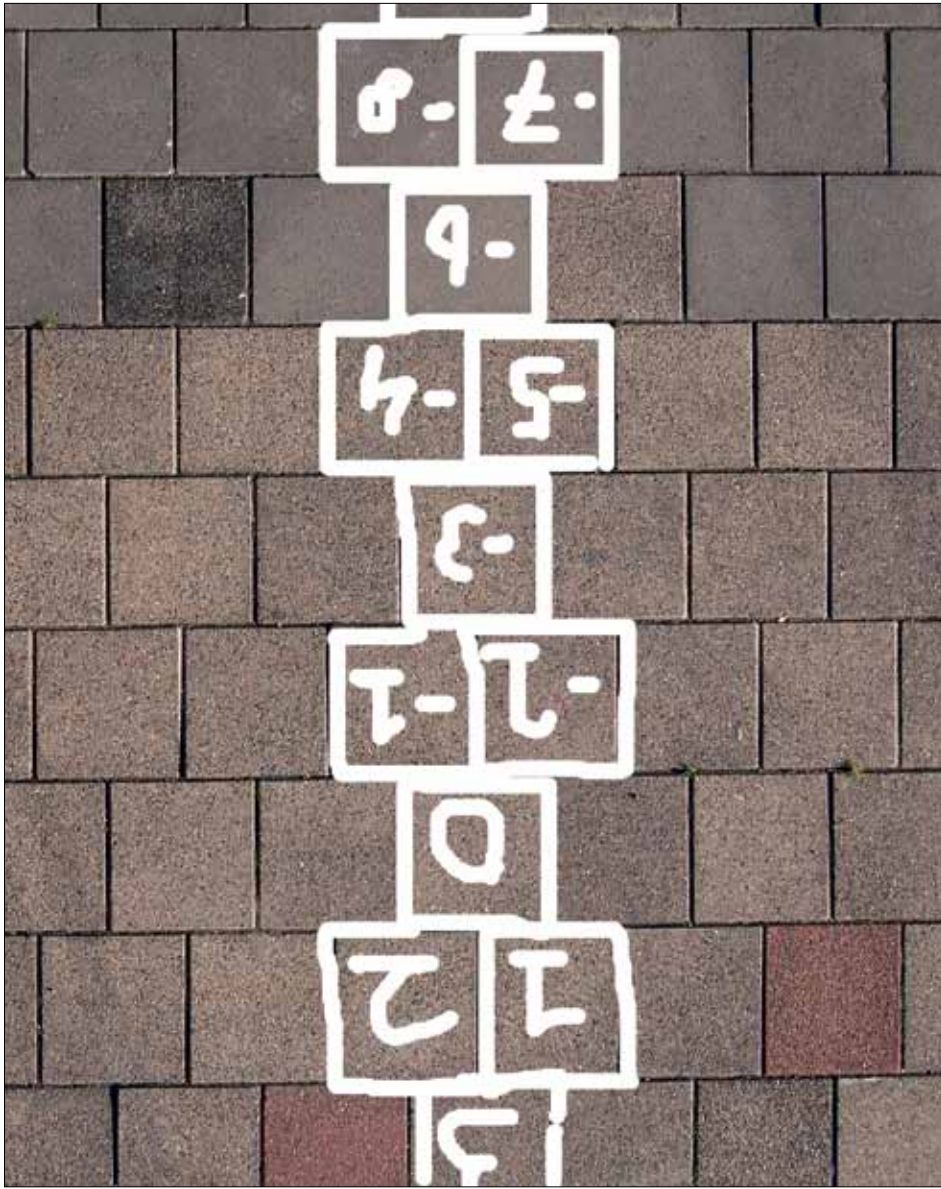
Mede-studente Chrysoula is razend enthousiast. Zelf broedt ze nog op een goed afstudeerplan. „Mooi om te zien dat Everdien een hele duidelijke visie heeft en daar ook echt voor gaat. Het mooie aan haar werkwijze is ook dat je mensen wijst op de mogelijkheid tot spelen en ze op een voor hen onbekende manier een connectie laat aangaan met de openbare ruimte. Je biedt ze een opening om uit het gewone alledaagse te stappen. En ik denk ook dat je hiermee een zaadje plant in de hoofden van mensen om in de toekomst anders naar de wereld te kijken. Dus ik help Everdien hier graag bij!”

Op zoek naar actie

Ondanks het mooie weer en de goede bedoelingen blijkt het niet altijd even gemakkelijk om voorbijgangers actief aan het hinkelen te krijgen. Veel mensen stappen voort met hun neuzen in de wind. Vaak zien ze niet eens dat er zich een tijdelijke speeltuin onder hun voeten bevindt. Het maakt Breken niet moedeloos. „Nee hoor, dat komt vanzelf wel. Bovendien zijn er geen regels. Je hoeft niet per se te hinkelen, alleen kijken en er een beetje omheen lopen is ook een manier”, vindt ze. Als even later een zakenman met aktentas de sprong waagt, is ze echter wel zichtbaar in haar nopjes. De man lukt het om het hele patroon op één been af te leggen. „Leuk!”, roept hij nog, terwijl hij over het pad vliegt. Zijn actie levert veel meewarige blikken en gelukkig ook wat applausjes op. Dit was precies waar Breken naar zocht. Weinig voetgangers zijn echter zo vrij in hun doen en laten dat ze voor het oog van tientallen andere mensen hun speelse kant de boventoon laten voeren.

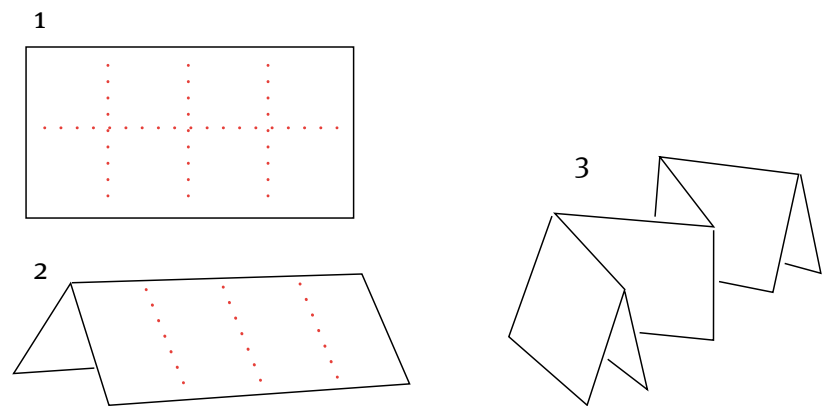
Ook daar weet de vastberaden kunstenaar ter plekke wel een oplossing voor. Verspreid over het pad laat ze zogenaamd achteloos de supergrote krijtjes slingeren. „Gewoon eens kijken of iemand er wat mee doet.” Het werkt. Hoewel sommigen er alleen maar over struikelen, zijn er ook actievelingen die er eentje oppakken. Het levert een paar extra tekeningetjes en een enkele neergekalkte voornaam op tussen de strakke cirkels. Anders dan vantevoren bedacht, is dit juist de speelsheid waar Breken zo naar zoekt. Blij zegt ze: „Meer dan een paar huppeltjes had ik niet verwacht. Die waren er ook, dus dat is goed. Dat de grote krijtjes een extra succes zijn is mooi. Het laat zien dat ook speelsheid zich niet laat regisseren.”

Doe het zelf

Ook een verrassend spel voor volwassenen maken?

vouwwijze

benodigdheden

Zo ga je te werk

Je neemt dit vouwblad uit de krant en vouwt het langs de aangegeven lijnen. Zo heb je een inspiratieboekje dat je in je zak kunt steken.

Je kiest je stad en gaat op zoek naar een plek. Het moet een plek zijn waar absoluut geen auto's komen: veiligheid is erg belangrijk. Je zoekt een plek waar je je spel 'in de loop' kunt tekenen. Zodat mensen er bijna achteloos mee in aanraking komen. Ze lopen er immers toch iedere dag?

Kies intuïtief. Er komt een moment dat je voelt 'hier is het'. Blijf er dan een tijdje om te zien hoe mensen jouw plek gebruiken. En zoek een startpunt, een element in het straatbeeld dat je aanspreekt. Dat kan een lange lijn zijn, een bepaald tegelpatroon, een putje in een stoep. Maak een paar foto'tjes om je geheugen te steunen.

Test even hoe de ondergrond reageert op krijt. Vlak is goed. Hoe hobbeliger het oppervlak, hoe lastiger. Kies een plek waar de regen je werk weer zal uitwissen. Je gaat immers geen graffiti maken. Neem een paar maten, zodat je thuis weet hoe groot je moet denken.

Dan ga je naar huis en maakt een plannetje, een schets. Vorm is belangrijk. Je maakt geen kinderspel. Je wilt dat straks zichtbaar is dat het spel door jou, een volwassene, is getekend. Maak het plan niet te ingewikkeld. Het is ideaal als je het patroon in een half uurtje, een uur kunt tekenen. Schakel anderen in als je grotere plannen hebt. Dan maak je je materialen. Voor het tekenen van cirkels heb je een stok nodig en een

touwtje met twee lussen. Voor het maken van vierkanten en driehoeken gebruik je het tegelpatroon. Of je maakt een mal. Of je vertrouwt op je inspiratie en je tekentalent.

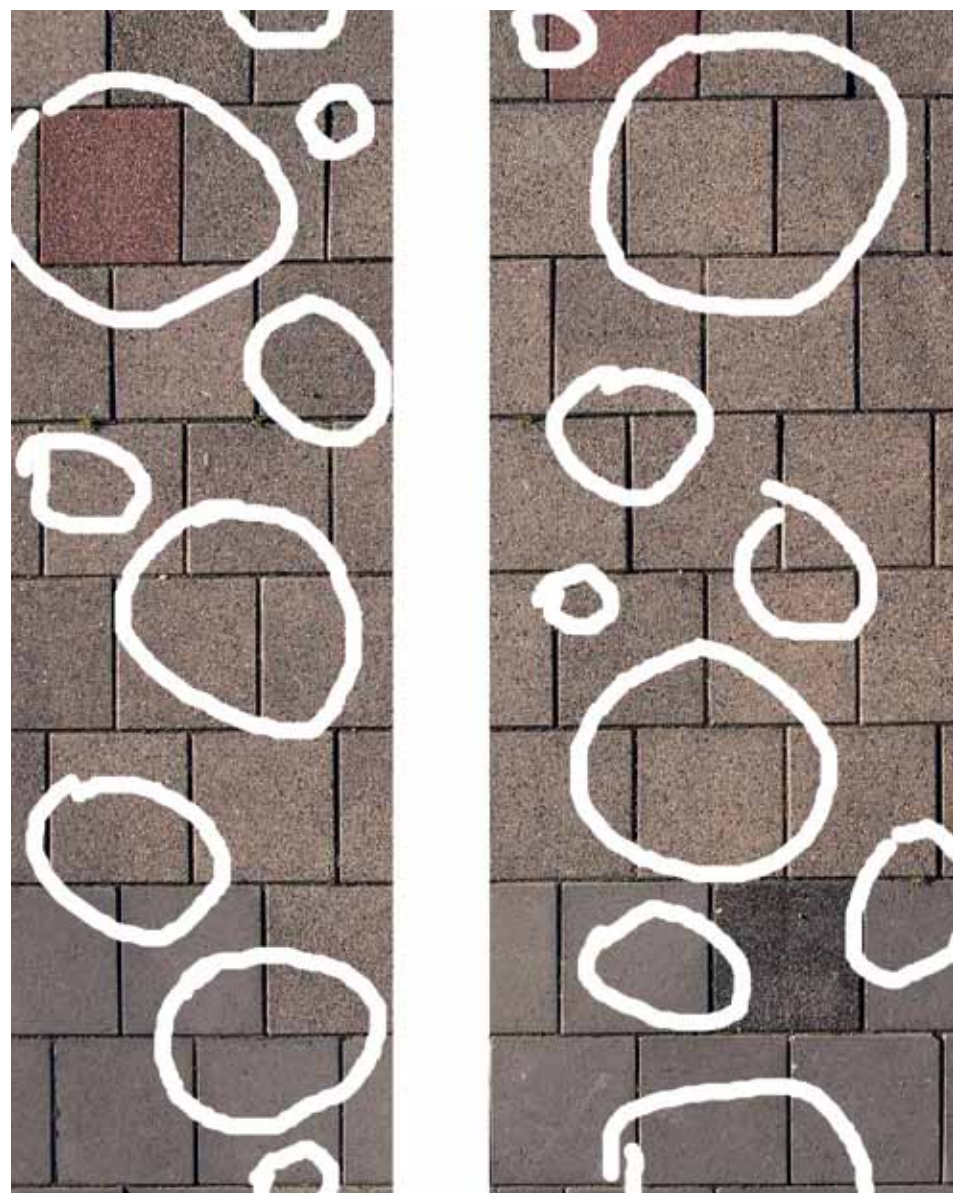
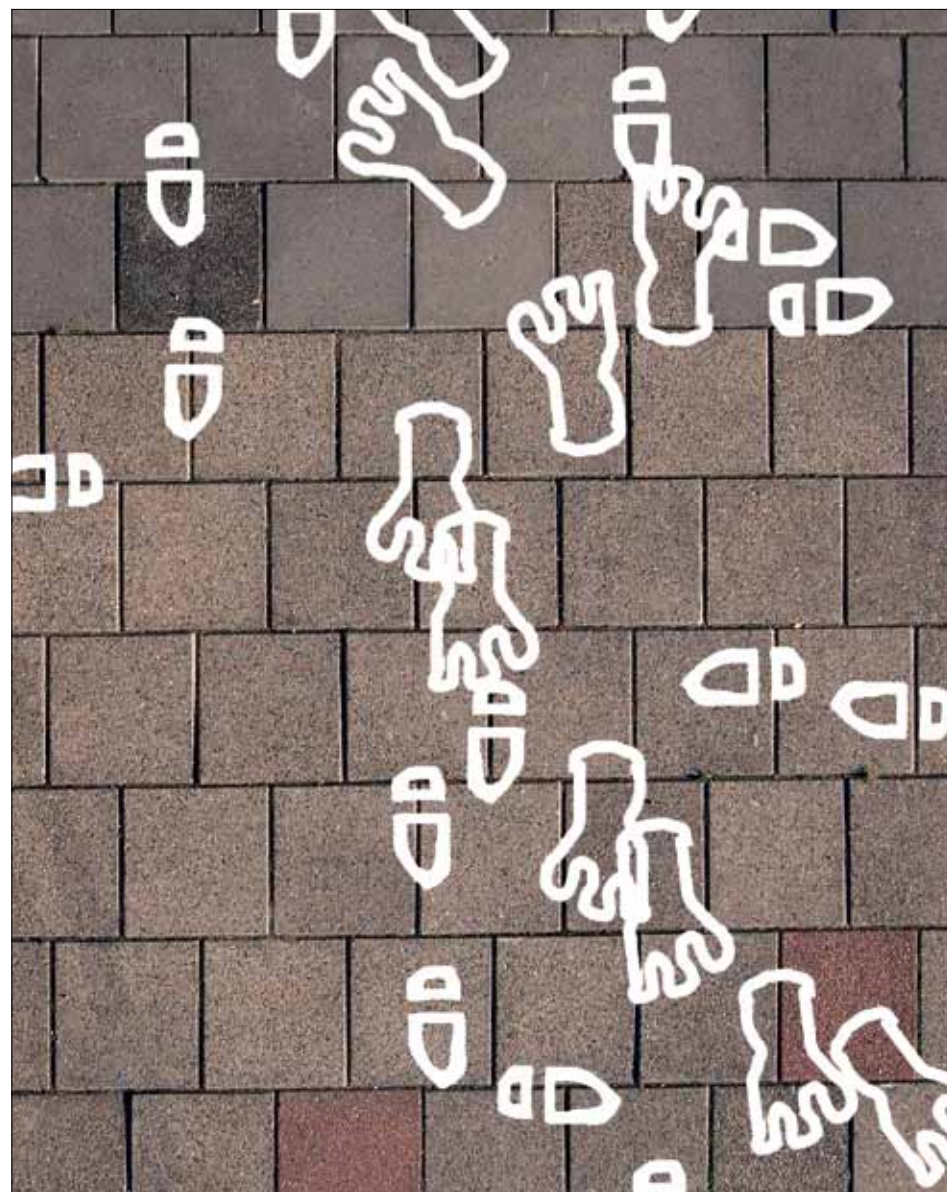
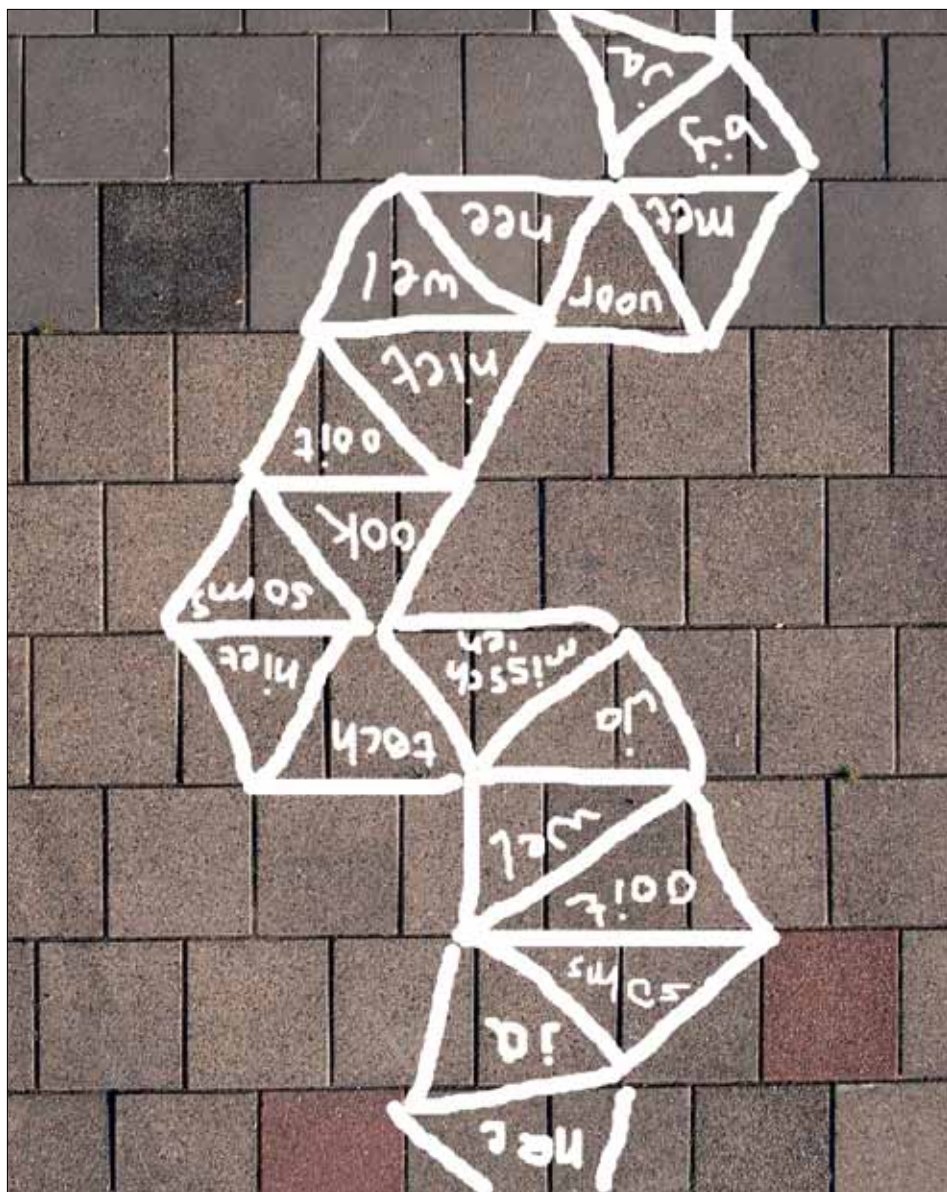
Voor een eenvoudig hinkelpad heb je twee dozen stoepkrijt nodig. Voor een ganzenbordspel koop je twintig dozen. Als je nog ambitieuzer bent maak je zelf je krijt met het recept op pagina 13. Grootste krijt tot nu toe gesignaleerd was 45 cm lang en 10 cm in doorsnee. Maar wat houdt je tegen....? Test je materialen en je tekenvaardigheid door een paar proeftekeningetjes te maken.

Ben je tevreden, dan ga je aan de slag. Zelfs miezermotterig weer houdt je niet tegen. Krijt glimt heel mooi op een natte stoep. Maar zon is beter, veel beter. Je schetst je patroon, breekt je krijtje doormidden en trekt de lijnen na met de brede kant van het krijt. Zodat het patroon goed te zien is. Reageer op de omgeving, volg je ingevingen. Je plan is van het soort 'vast maar flexibel'.

Als je klaar bent, en tevreden met wat je hebt gemaakt, dan zoek je een plekje waar je kunt zitten om jouw spel in alle rust te bekijken. Je wilt immers zien wie er op jouw uitnodiging ingaat.

Sommigen zullen je spel niet zien, zelfs niet als ze er overheen lopen. Zij zijn met hun hoofd ergens anders dan met hun voeten. Anderen zien het wel, maar vinden spelen op straat 'gek'. Een taboe dat jij met je spel wilt doorbreken. Weer anderen maken spontaan een huppeltje of een paar sprongen.

Kijk hoe het gaat, en laat je verrassen door wat je spel teweeg brengt!

Ganzenborden zonder regels

Dat elke actie compleet anders is, bewijst het spel dat Breken organiseerde op een drukke zaterdagmiddag midden in **de binnenstad** van Utrecht. Hier geen haastige treinreizigers en kantoorgangers, maar mensen op zoek naar een leuk dagje shoppen of gewoon een beetje rondkijken in de stad. Het alternatieve ganzenbordspel dat zich voor hun neuzen ontrolde, paste daar eigenlijk best goed bij.

Samen met vijf creatieve studiemaatjes ging ze er aan de slag met tientallen bakjes krijt. Het resultaat was een spel met dobbelstenen en vol opdrachten als 'schreeuw!' en 'lach naar de Domtoren'. „Veel mensen keken alleen maar toe, omdat het er zo kleurrijk uitzag. Anderen speelden het hele spel uit, van voor tot achter”, vertelt studente Chrysoula. Mieke uit Odijk was zo'n bezoeker die een dagje Utrecht zag veranderen in een potje ganzenborden voor de deuren van het stadhuis. „Ik vond het hartstikke leuk! Wel een beetje gek om een spel zonder regels te spelen. Ik miste toch van die elementen zoals de gevangenis”, lacht ze.

Iedereen die meedeed 'won' een button. „Maar het ging natuurlijk om het spelen!”, zegt Breken. En dat liep al snel beter dan zelfs gepland. „We probeerden bij dit spel mensen echt over te halen mee te doen. Dat was weer een heel andere tactiek dan bij het uitzetten van een hinkelpad waar mensen zelf aan de slag gaan. Het ging zo goed dat we uiteindelijk zelfs op de muren van het stadhuis begonnen te tekenen!”, vertelt ze. Niet echt met succes, want dat was het soort speelsheid wat de gemeente toch te ver ging. Binnen enkele minuten had de kunstenaar haar krijtjes verwisseld voor een emmer en een mop.

„En terecht. Ik wil meer speelsheid in de openbare ruimte, maar dat moet niet verward worden met graffiti. Ik ben er niet op uit om alle regels aan mijn laars te lappen.”

Alles kan speelser

Alles op straat kan veranderen in een spel of een speels element. Alles, vindt Breken. „Sinds spelen zo'n essentiële rol in mijn kunstprojecten is gaan vormen, begin ik zelf ook overall het spelelement van in te zien.” Ze keek de kunst voornamelijk af van haar grote inspiratiebron architect Aldo van Eyck. Hij is de naorlogse grondlegger van de speeltuintjes zoals wij die nu kennen. Geen wipkippen, maar klimrekken en koppeltjeduikrekjes. Het speelobject staat stil, het kind beweegt. „Ik zie bij mijn eigen kinderen terug dat dit werkt. Met de 'nieuwerwetse' spelelementen was mijn dochter binnen vijf minuten uitgespeeld, maar met de stapstenen van Van Eyck was ze veel langer bezig. Zijn speelobjecten nodigen uit tot het gebruiken van je fantasie. Dat wil ik volwassenen ook weer laten ervaren”, licht ze toe. De met vet krijt neergezette cirkels en vierkanten in de Utrechtse straten zijn dan ook helemaal geïnspireerd op Van Eyck's speelplaatsen.

We kunnen niet zonder regeltjes

Na hinkelpaden, cirkelpatronen en ganzenborden kijkt Breken terug op een heel wisselend resultaat in Utrecht. „Het gekke is dat mensen toch heel erg zoeken naar regels bij een spelletje. De cirkels leken voor veel mensen misschien teveel op versierselen dan op een spel. Het hinkelpad werkte beter. Als mensen aan komen lopen en ze zien zo'n

pad, dat ze meteen herkennen en waarvan ze de regels kennen, zijn ze toch eerder geneigd een sprongetje te wagen”, concludeert ze. Om de gemiddelde voorbijganger dus aan het spelen te krijgen, kan je niet zomaar alle regels loslaten. Een beetje houvast vinden ‘wij’ als voetganger die de intentie had snel door te lopen naar werk of trein, maar soms wel over te halen zijn tot wat ‘fun and games’, toch heel belangrijk.

Dus, hinkelpaden zien we op de Utrechtse voetpaden en pleinen zeker nog terug deze zomer.

Boordevol ideeën

Krijt is vrolijk en een handig hulpmiddel voor een leuk spelletje op straat, maar het hoofd van Breken zit nog vol met allerlei andere manieren om het leven spannender te maken. „Ik ga krijt zeker vaker gebruiken. Het is echt een snelle manier om mensen uit hun ritme te trekken en aan het spelen te krijgen. Maar ik broed alweer op heel veel andere ideeën”, vertelt ze.

Een goed voorbeeld is haar bijzondere tafeltennistafel. Niets is daarbij wat het lijkt. De tafel zelf is vervangen door televisieschermen waarop je te zien bent terwijl je speelt. Je kijkt dus naar jezelf in plaats van naar een groene tafel. Het is een spel geworden waarbij de conventies van het tafeltennis goeddeels genegeerd worden, waardoor je zintuigen op scherp komen te staan. „Het leuke is dat het zo verwarrend werkt bij mensen die het al uitprobeerden. Gewoon tafeltennisen gaat haast niet meer.”

Het is Breken niet snel gek genoeg. Met elk ‘gewoon’ gebruiksvoorwerp zou je iets gek kunnen beleven. Zo denkt ze bijvoorbeeld al aan poëzie tijdens het tanken. „Waarom niet? Het is een saai klusje, waarbij je best eens verrast mag worden.”

Recept voor volwassenenkrijt

Dit heb je nodig om zes krijtjes te maken van 45 cm lang en 10 cm diameter:

Voor de mallen:

twee pvc buizen van 50 cm lengte en 10 cm diameter, over de lengte doormidden gezaagd

twee afsluitdoppen voor de buizen

een rol tape

tiewraps

afwasmiddel

poetsdoekje

Voor de houder:

twee stevige kartonnen dozen

een potlood

een stanleymes

tiewraps

Voor het gips:

een rol vuilniszakken

een 5-liter emmer met een tuitje

een maatkan

een roerstok

een grote lepel

25 kg modelgips (verkrijgbaar bij de handelaar in kunstenaars-benodigheden)

in water oplosbare kleurstof

Werkwijze:

We gaan twee volwassenenkrijten per keer maken. Als je de mallen hebt gemaakt en alle materialen hebt verzameld kost het maken van twee krijten je ongeveer een uur. Drogen van de krijten kost ongeveer een halve dag

(oven) of een dag (in de zon).

Zet alles wat je nodig hebt klaar op een plek waar knoeien niet erg is en waar je de ruimte hebt;

Neem een van de dozen en teken de vorm van de afsluitdop twee keer op de bodem van de doos. Snij deze rondjes met een stanleymes net iets groter uit;

Maak de twee dozen stevig aan elkaar vast met tiewraps (zie foto), dit is je houder;

Doe wat onverdund afwasmiddel op een doekje en wrijf er de binnenkant van de mallen en de doppen mee in. Dit zorgt ervoor dat de mal straks makkelijk loslaat;

Spreid plastic vuilniszakken uit over je werkoppervlak. Zet de houder, het gips, de roerstok, de lepel en de emmer klaar;

Zet de mallen in elkaar met behulp van tape en tiewraps (zie foto). Tape ook de dop stevig aan de onderkant van de koker. Als het goed is zijn er geen kieren. Tiewraps zijn voor extra stevigheid, gips is nogal zwaar;

Zet de mallen in de houder met de open kant naar boven. Controleer of de mal makkelijk in en uit de houder gaat, snij eventueel de opening nog wat bij;

Meet 5 liter water af in de emmer. Voeg eventueel kleurstof toe, niet te zuinig want het gips maakt van felrood bleekroze;

Zorg er voor dat je nu uurtje ongestoord kunt werken;

Los het gipspoeder op in het water door lepel voor lepel het gips uit te strooien op het wateroppervlak. Stevig roeren, probeer te voorkomen dat er klontjes in het meng-

sel komen. De massa moet ongeveer zo dik worden als yoghurt. Is het te dik geworden, doe er dan nog wat water bij; Doorwerken is geboden – gips wordt binnen 10 minuten hard.

Vul de beide mallen met de gipsmassa tot iets onder de rand. Als er een beetje gips door de kieren komt is dat niet erg, dat haal je later weg. Pas op, gips kan warm worden tijdens het drogen;

Emmer, lepel en roerhout gewoon op laten drogen – het gips tik je er af als het droog is. Als je meer van schoonspoeien houdt, gooi dan het spoelwater niet door de afvoer want dat verstopt je leidingen. Gooi het spoelwater liever ergens onder een struik;

De mallen 1 uur laten staan om het gips te laten harden;

Leg twee vuilniszakken op een tafel;

Leg twee andere vuilniszakken klaar op een plekje in de zon of zet de oven aan op 40 graden en leg bakpapier op een bakplaat;

Haal de mallen uit de houder en leg ze op tafel;

Verwijder de tiewraps en het duct tape. Het krijt dat nu tevoorschijn komt is nog kwetsbaar dus je moet een beetje voorzichtig zijn;

Laat de krijten een halve dag in de zon of in de oven drogen;

Klaar! En veel plezier er mee!

'Je moet een beetje gek geboren zijn om speels te kunnen blijven'

Everdien Breken (49) uit Zaltbommel, moeder van drie kinderen, heeft weinig weg van de gemiddelde kunststudent. Met een technische opleiding als achtergrond en een lange carrière in ICT, besloot ze vier jaar geleden het roer om te gooien en haar geluk te beproeven in de wereld van de kunst. Ze startte, naast een eigen bedrijf, een opleiding aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht. Spelen op straat is haar afstudeerproject voor de masteropleiding van de HKU.

„In het begin was ik bang van het witte vel papier, bang om iets te tekenen wat niet perfect zou zijn. Ik heb echt moeten leren om te durven kunst te maken”, vertelt ze. Inmiddels is ze die beginnersbarrière helemaal voorbij en durft ze haar kunst te delen met iedereen die speels genoeg is deel te nemen aan haar 'Spelen op straat' project.

'Ik denk dat je een beetje gek geboren moet zijn om als volwassene nog speels te kunnen blijven. En meedoen met je eigen kinderen helpt natuurlijk ook!'

In haar vorige baan als manager viel het Breken zwaar dat er weinig ruimte was voor onvoorspelbaarheid en speelse ideeën. “Als ik eenmaal voor een richting had gekozen, kon ik daar niet meer van afwijken. Terwijl ik graag een nieuw idee direct omarm” In haar atelier van de HKU kan dat wel. Daar is ze de baas over haar project en kan ze mensen die haar speelprojecten testen elke kant op leiden die ze wil.

Gebaande paden

Breken heeft gekozen voor speelprojecten als kunst omdat ze vindt dat speelsheid ontbreekt in de openbare ruimte. “Alles is geregisseerd. Kijk maar eens om je heen: daar ligt de busbaan, daarnaast een voetpad, een strook voor blinden, een fietspad en weer een stoep. En overall borden om je erop te wijzen dat het precies zó moet. Ik wil die regie doorbreken door mensen de kans te geven eens iets heel anders te proberen.” De met krijt getekende spelletjes op de weg geven mensen de kans dit te doen. Dat speelsheid in de maatschappij ontbreekt, viel haar al veel vaker op. “In musea bijvoorbeeld of in een supermarkt. Daar wordt je in vaste banen doorheen geleid. Alles om je heen wijst er op hoe je je zou moeten gedragen, en dat dóen we dan ook. Zomaar iets gek doen hoort niet en kan ook eigenlijk niet. Naar kunst moet je met een serieus gezicht kijken en vooral afblijven. Daarom wil ik kunst maken waarbij dat niet hoeft.”

Het goede voorbeeld

Breken neemt een voorbeeld aan bekende kunstenaars als Carsten Höller en Ricardo Basbaum. “Holler plaatste een

soort grote schelp in het Boijmans van Beuningen museum in Rotterdam. Als er doorheen loopt, merk je dat er iets mis mee is, maar wat precies is niet duidelijk. Pas als je het object aanraakt, voel je het. De schelp raakt net de grond niet aan en beweegt zachtjes door je aanraking. Dat effect ontdek je pas als je over de drempel heengaat van normale kunst en besluit om de schelp aan te raken. Die speelsheid vind ik prachtig.”

Ook van een Amsterdams project van de kunstenaar Esther Polak raakt Breken helemaal enthousiast als ze erover vertelt. “Amsterdammers werden uitgerust met GPS-apparaten. De locaties waar zij zich bevonden, vormden een kaart van de stad. Nog leuker was dat iemand de regels ging aanpassen – dat is pas echt spelen! – en ging proberen om een vogel te tekenen met de route die hij liep. Fantastisch toch?”

Missie

De kunstenaar met een missie zou graag zien dat iedereen een beetje speelser zou worden. Tips daarvoor heeft ze nog niet echt. “Ik denk dat je een beetje gek geboren moet zijn om als volwassene nog speels te kunnen blijven. En meedoen met je eigen kinderen helpt natuurlijk ook!”

Met dank aan:

Kunstenaars:

Berhanu Ashagrie Deribew
Chrysoula Korovesi
Alejandro Ramirez
Marina Stavrou
Leonardo Vargas
Tan Cheng Yan

Straat interviews:

Coja Jansen

Foto's:

Ilvy Njiokiktjien
Arie Langerak
Jaap van der Meij.

Tekst:

Marcia Ottevanger

Materiaal:

Arjan Muis van Blofield Inflatable Chesterfields,
Erik Boeschoten en Doris Wendt

Grafische vormgeving:

Blik grafisch ontwerp, Utrecht

www.spelenopstraat-site.nl

